

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Copyright © 2011 Slobodanka Erić
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2011

ISBN 978-86-7710-624-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

IGOR ERIC

OŽILJCI
OD ZLATA

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

POSEBNA ZAHVALNOST GĐI ALEKSANDRI RADUJKO,
KOJA JE SVOJIM NESEBIČNIM ZALAGANJEM,
IGOROV SAN PRETVORILA U JAVU.

MOJIM DRAGIM PRIJATELJIMA
ATILI, ANDRIJANI I VLADI

ROĐEN SAM, ODRASTAO I ŽIVIM NA NIČIJOJ ZEMLJI,
TIK UZ DUBOKU REKU ŠTIKS, DOK MI SE U GLAVI
VODE KRVAVE BITKE IZMEĐU NAJVEĆIH ZLIKOVACA
I SVETACA, ZA JEDINO ŠTO IMAM NA OVOM SVETU
– MOJ SLABI RAZUM I MOJE KRHKO TELO.

POČETAK KRAJA

Kako su godine prolazile nešto se menjalo u meni. Kada se probudim nisam otvarao oči, samo bih ostao da ležim. Spavao sam u mrklom mraku i budio se tako. Budeći se gotovo sam žalio što se blažena usnulost privodi kraju, jer činilo mi se da jedino u snu zaista mogu da kažem da sam sasvim dobro.

Kako me godine stižu, izgleda da je potreba za tim osećanjem sve veća...

Udahnuo sam duboko i spremio se na ogroman napor neophodan da bih podigao mesnate očne kapke, teške pet stotina kilograma. Oštar miris mi je ispunio nozdrve, ali moj stomak nije reagovao na njega. Smešak mi se omakao dok sam rukama klizio pokraj sebe u potrazi za ženskim, savršenim oblinama. Našao sam ih i stao kratko da ih gnječim bez nekog posebnog cilja. Nisam ni znao tačno šta gnječim, nije me ni bilo briga, toplo je, meko i moje – barem još neko vreme...

Nijedna od njih dve se nije probudila, ili možda nisu želele, kao ni ja.

Davno sam prestao da se budim sa erekcijom, kao da mi se ud umorio od tog svakodnevnog jutranjeg pozdrava, pa je odlučio da lenčari na butini, zauvek. Zaista ne mogu da ga krivim, svima nam treba odmor...

„Dižite se, dok otvorim oči, hoću da vas nema“, promumlao sam napuklim, dubokim glasom. To je jedino što sam voleo

nakon buđenja, sve ostalo je ili smrdelo ili je bilo nagnječeno i nezadovoljno. Ništa bolje od bezobrazluka ne razbudi čoveka.

Nisam nameravao da čekam da odu pa da otvorim oči. Kakva je svrha bezobrazluka ako ne posmatraš emocije koje on izaziva. Oduvek sam se gnušao drskih ljudi, ali moram da priznam da sam i sam razvio sklonost ka drskosti.

Stavio sam ruke iza glave i posmatrao dva gola tela kako umorno klize sa mog kreveta i izazivaju umirujuća podrhtavanja dušeka. Ne znam kako bih mogao drugačije da ih nazovem, bile su gole, smeđe i savršene prema svim merilima. Jedino nesavršeno bio je manjak života u očima. Zbog toga se povremeno i udvaram „normalnim“ ženama, mada je taj pojam buđav. Već čitavu deceniju skoro niko više nije normalan i niko i ne želi da bude. Normalno je dosadno...

Navlačile su jedan po jedan odevni predmet pokrivajući svoje obline. Svaki je imao neku mističnu moć da stvori novu ličnost od ove dve golišave igračke koje dišu...

Kada su dovršile kindurenje, ispred mene su se našle dve prelepe devojke, sasvim sigurno premlade za mene, ali se moje iskustvo nikako nije moglo meriti s njihovim. Kroz njih dve je prošlo mnogo metara mesa...

„Smem li da se istuširam, Mačak?“, upitala me je jedna nevinim glasićem, koji sam slušao čitavu noć kako mi šapuće najbestidnije prljavštine.

Njena tamnoputa drugarica prebujnih grudi poklonila mi je jezivo lažan osmeh u nadi da će me smekšati. Bio sam počastvovan tim malim gestom, retko kada ti se prostitutka smeška kad osvane. Mora da sam sinoć uradio nešto dobro i za nju, uprkos činjenici da sam noć proveo sebično grabeći zadovoljstvo i ispunjavajući sve perverzne ideje koje su mi pale na pamet.

„Ne“, odgovorio sam kratko, uživajući u grubosti svog jutarnjeg glasa. „Napolje“, dodao sam i pokazao glavom ka velikim dvokrilnim vratima.

„Haaaaajdeee, Mačak, molim te, moramo da radimo još sigurno pola dana“, dobacila mi je molećivo, još jednom me oslovljavajući nadimkom iz detinjstva.

Coknuo sam odrično i počeo genitalije, što ih obično posebno iznervira. Užasava ih pogled na ono što je toliko vremena provelo u njima.

„I ja hoću da se istuširam“, rekoh.

„Paaaaa, možda bismo mogli zajedno, sve troje“, nastavljala je da me ubeđuje, iako joj je svakako bilo teško s obzirom na to da se svojski trudila da zaboravi koliko joj se gadim. Naterao sam se da podrignem, uspelo mi je bolje nego sam očekivao, samog sam sebe prijatno iznenadio. Video sam kako joj se crte lica blago skupljaju od muke.

„Zaista?! Činilo mi se da je moj termin gotov još odavno“, odvratio sam glumeći nevinost. Trenutak kasnije počeo sam da čistim zube prstima kojima sam se do malopre češao, pomažući se jezikom uz glasno coktanje, jezivo se krevljeći pri tom. Bože, kakav sam sam ološ!

Zaustila je da mi kaže kako je to poklon od nje, ali nije mogla da se natera da izgovori čitavu rečenicu. Samo je složila prste leve ruke u dobro poznati oblik, uperila ga u mene i pojurila napolje zalupivši vratima.

Znao sam da su otišle sa poseda kada je Zen zalajao a one zavrištale i dale se u beg dok mi je zvuk njihovih visokih štikli odzvanjao u ušima.

Volim tog psa, radujem se i ja njemu koliko i on meni kada prođem kroz kapiju. Da imam rep, mahao bih njime.

Vredele su svaku paru, kao i svaki put... ništa me ne vadi iz depresije, praznine i beznada kao dve kurve, kojima je mnogo gore nego meni. Možda jedino... ma ne, ni to...

„Dobro, idemo matori, diži dupe“, ohrabrivao sam samog sebe.

Prsti na nogama su se, kao i obično, obradovali dodiru debelog persijskog tepiha. Volim svoju kuću, zaključio sam iznenada, trebalo bi češće da spavam ovde.

„Miranda!“, prodrao sam se. Shvatih da mi se moj glas i dalje neobično sviđa, pa zapevah, širom raširenih ruku. „Miranda, oooooo Mirandaaaaa. Ti znaš da ja sam milioneeeeerrrr. Nana na na naaa.“ Ništa mi bolje nije palo na pamet.

Debeljuškasta seljančica iz neke zabiti, s brkovima većim od mojih danas, stvorila se ispred mene stidljivo se smeškajući kao i uvek kad me vidi bez gaća. Zvala se Lela, ali Miranda mi je tako zvučno, a ona tvrdi da joj ne smeta.

„Doručak, gospodine Juncele?“, upitala me je veselo.

„Da, dušo moja, da“, odvratio sam nehajno odlazeći da se istuširam. Žurilo mi se, i dalje sam na koži osećao njihove sokove i teške mirise.

Čuo sam Mirandu kako mi kaže da sam izgubio nekoliko kilograma, što je zapravo i bilo tačno, uprkos mojoj neaktivnosti poslednjih godina. Zastao sam, jer mi je dobro poznata lekcija pala na pamet.

„Miranda, dušo, ti znaš koliko ja poštujem i cenim to što činiš za mene. Bez tebe bih bio sasvim izgubljen“, dobacih joj smešak da začinim to sranje. I ona je znala da je to čisto smeće, ali se svaki put smejala kao da ima dvadeset godina manje. Pa dobro, možda ipak četrdeset.

„Hvala gospodine, previše ste ljubazni.“ Prema posluzi čovek mora da bude ljubazan. Ti ljudi mi spremaju obroke, peru mi i peglaju, i sve ostalo što treba, nikako ne bih voleo da me zamrže pa da mi pljuju u kajganu i pišaju u supu.

Uskoro sam se vozio na posao posmatrajući iste ulice kojima tabanam čitav život. Ovako u jesen posebno su onespokojavajuće, a opet neodoljivo me sećaju na tih trideset pet godina koje sam ostavio iza sebe.

„Miško, okreni jedan krug. Prija mi vožnja“, dobacio sam mladom vozaču po imenu Nenad, a on je odgovorio nešto što me nije previše zanimalo.

„Gospodine Juncele?“, oslovio me je ubrzo.

„Hm?“ Pogledao sam ga.

„Da li vam ova ruta odgovara?“

„Samo vozi, Miško.“

„U redu, gospodine.“

Dok smo prolazili polupraznim ulicama koje je Miško pažljivo birao, posmatrao sam redove automobila koji čekaju. Ljudi pljuju kroz prozor, trube, deru se jedni na druge zbog jednog mesta više.

Na kraju smo i mi upali u gužvu. Otvorio sam prozor, shvatio da će to potrajati i zviznuo prvom panduru koga sam video.

Bez reči je strpao pare u džep, upalio rotaciona svetla i proveo nas kroz suprotnu traku sve dok se pakleni red nije proradio...

Da, to je to osećanje, osećanje koje se, kako ona kaže, tako jasno vidi na mom licu. Već duže vreme se osećam kao taj neko koji prolazi pored rulje pobesnelih, običnih ljudi što sa jasnom mržnjom i zavišću blenu u moja zatamnjena stakla. Godilo mi je saznanje da sam iznad njih, pružalo je svrhu tom silnom mučenju, rizikovanju i neprospavanim noćima po kancelarijama.

Prokleta bila, Andrijana, zašto je loše ako čovek uživa u svom mukotrpnom stečenom izobilju? Nosi se i ti i tvoje bogatstvo u duši. Eno ih ti tvoji, duševni bogataši, čekaju u redu dok se svojski trude da ignorišu moj bezobrazluk i pojavu.

„Vozi na posao, Miško“, dobacio sam nervozno.

„Oprostite, gospodine Juncele, obično nema gužve, stvarno mi je žao“, mucao je momak.

„Miško, umukni i vozi“, odvratio sam bezvoljno.

„Razumem, gospodine.“

Telefon je zvonio dok se nisam naterao da ga uzmem.

„Šta ćeš, Dobrice?“, upitao sam.

„Ovde Mark“, začuo se glas s druge strane.

„Znam ja ko si ti, Dobrice“, odvratio sam mrzovoljno.

„Pa, u tom slučaju, dobar dan vam želim, gospodine Juncele. Gospoda iz upravnog odbora čekaju vas već punih trideset minuta. Pitaju se hoćete li uspeti da stignete do kraja dana?“, upitao me je prilično drsko pederasti pomoćnik jednog partnera iz firme. Može mu se, valjda, nisam u prilici da ga otpustim, barem on tako misli. Možda ću ga iznenaditi za Božić.

„Naravno Dobrice, reci im da sasvim sigurno stižem do kraja dana“, odgovorio sam i pritisnuo bogom dano crveno dugmence na telefonu.

„Uspori malo Miško, nikud ne žurimo“, dobacio sam malom i zavalio se u sedište sa omiljenom cigarom u ustima. Mmm, dabl korona, sjajna aroma.

Zgrabio sam razne dnevne novine koje su me uredno čekale na sedištu, prekoputa. Moja dražesna pomoćnica, kako li joj ono beše ime, bila je dovoljno ljubazna da mi svaki put zaokruži članke koji su me se na neki način ticali.

Nakon kratkotrajnog listanja odbacio sam standardnu štampu sa finansijskim izveštajima i sve do posla gledao sebe na lošim fotografijama kako vodim podruku ovu ili onu i nagađanja o njihovom identitetu ispod svake slike. Nisu pogodili ni za jednu misterioznu damu, kako kažu. Možda je to bila puka pristojnost, mada nijedna od njih nije imala ni dovoljno godina niti dovoljno mozga da bude poznata. Iako su ipak imale dovoljno vijuga za izvesne posebne veštine i prostu matematiku jedino bitnu za njihov posao.

„Dobar dan, gospodine Juncele“, dobacilo mi je nekoliko izveštano ljubaznih ljudi. Otvarali su mi vrata i nudili me kafom na putu do moje kancelarije. Tamo sam, umesto mog imena na vratima, naleteo sam na majstora koji je upravo strugao poslednje slovo.

„Da te pitam prijatelju, šta radiš to, kog đavola!?“

„Radim svoj posao“, odvratio mi je neuznemiren i stao da skuplja svoju opremu s poda. Na trenutak sam ga samo gledao i razmišljao da li da ga šutnem u glavu ili rebra.

„Gospodine Juncele, stižete tačno na vreme!“, povikao je onaj pederuš.

„Molim vas, čekaju vas u sali za konferencije“, dodao je veselo, pozivajući me rukama. Odmerio sam majstora još jednom, brzo pogledao mesto gde je moje ime do maločas stajalo i odlučio da se time pozabavim kasnije.

Zatekao sam ih sve na okupu kako piju moj dvadeset dve godine star kurvoazje. Osam tamnoplavih odela, s različitim glavama i živopisnim kravatama. Odmah sam se osetio prijatno u svojim lenenim pantalonama i majici, preko koje sam obukao kožnu jaknu.

„Aaaaa, gospodine Juncele, živeli!“, povikao je jedan od mojih partnera, zapravo prijatelj iz detinjstva, Alan. Nas dvojica smo osnovali ovu firmu i iščupali je iz lepljivog blata mediokriteta, uz pomoć silnih i raznovrsnih prevara.

Iskrivio sam glavu i uzdahnuo, jasno mu stavljajući do znanja da nisam zadovoljan ovom malom scenom.

„Sipaj i meni jedan, pre nego što mi sve popijete“, zatražio sam privukavši stolicu.

„Loše vesti, Mačak“, dobacio mi je Alan. „Više nije tvoje“, dodao je smrtno ozbiljnim glasom.

„Ne razumem šta hoćeš da kažeš? Već si pijan Alane, pa prerano je, čoveče!“, nasmejao sam se na silu. „Mogao si da me zoveš, barem.“

„Na tvoju žalost, Mačak, uopšte nisam pijan, čak ni pripit, iako je konjak vrhunski“, odgovorio mi je zadržavajući ozbiljno lice. To mu se dešavalo veoma retko a ja to znam sobzirom na to da ga poznajem skoro čitav život.

„Sad me već zabrinjavaš“, odgovorio sam smrknuo. „Dajte nam minut“, rekao sam obraćajući se ostalima. Niko se nije ni pomerio.

„Oni ostaju, barem dok ne čuješ to što treba“, odgovorio mi je u njihovo ime Alan.

„U redu“, rekoh pošto sam se udobno smestio. „Slušam.“

„Pa, gospodine Juncele, okupili smo se danas da vam saopštimo da ste vi veoma bogat čovek“, obratio mi se Alan kao da smo potpuni stranci. Uprkos ohrabrujućem završetku te rečenice, osećalo se da nešto nije kako treba.

Ćutao sam i dalje...

„Barem ste bili bogati, dok poreznici nisu uzeli svoje“, dodao je i slegnuo ramenima. Preduhitrio me je pre nego što sam uspeo išta da kažem.

„Zarad našeg prijateljstva, uspeo sam da ih ubedim da ti ostave kuću“, dodao je.

Htedoh da mu kažem da droga nije dobra za zdravlje, ali pogled na ostale je bio dovoljan da se uverim da se ne šali. Svi do jednog su likovali, mada su se svojski trudili da sakriju osmehe.

„Da razjasnim“, reče brzo matori Boris Marčević, jedan od prvih ljudi koje sam zaposlio. Do tog časa ruku bih dao da mi je potpuno lojalan.

„Prilikom sjedinjavanja sa Unlimited Optics – zastao je da rukom upre u ostale u prostoriji – jedan od ugovora koje ste potpisali vi i gospodin Meken (uperio je rukom u Alana koji je zaklimao glavom) jasno je objašnjavao mogućnost prodaje vaših akcija internim partnerima. Tako da je vaših 33% prodato po regularnoj ceni.“ Završio je priču, a meni se krv sjurila u pete. Čuteći i dalje zakopao sam pogled duboko u lobanju takozvanog prijatelja. On je preuzeo sastavljanje tih ugovora, uveravajući me u njihovu ispravnost.

Na brzinu sam izračunao tu regularnu cenu i cifra me je malo povratila u život.

„Dobro“, rekao sam trudeći se da zvučim što pribranije. Nisu me prvi put u životu prevarili, samo sam neprijatno iznenađen što je ovog puta to bio baš jedini čovek kome sam verovao. „Kakva je to priča o poreznicima?“, upitao sam.

„Pa, imali su detaljan uvid u poreske izveštaje, – zastao je da pogleda u sat – sad već nepostojeće firme Eagle lens. Ispostavilo se da si dužan državi više nego što zapravo imaš“, rekao mi je sa smeškom na licu.

Odakle tolika mržnja, zapitao sam se, a onda mi se privide kako mu čupam kičmeni stub golim rukama.

Pošto sam nekoliko minuta ćutke zamišljao kako koljem i ubijam sve ove što dišu u ovoj prostoriji, zaključio sam da je sve ovo farsa. Nikada ne veruj ljudima, pa makar te i hvalili. Svako ima svoj ugao, u svemu. Pa čak i oni najbliži.

„U redu“, progovorio sam napokon i ustao. Lagano i bez žurbe osmotrio sam sva lica u potrazi za prijateljima. Jedino je Boris spustio glavu, svi ostali su imali male đavolje osmehe i zmijske jezike kojima su palacali ka meni. Alan je vidno besan zurio u mene.

„Šta mi ostavljate, pošto vidim da mi je ime već uklonjeno sa vrata?“, upitao sam ga. Istegao je vrat i odmerio me.

„Uvek možemo da ti ponudimo pristojan posao“, osvrnuo se tražeći podršku. „U računovodstvu recimo, oduvek si bio dobar s brojkama. Čujem da Borisu treba pomoćnik“, dodao je dok mu je usna poskakivala.

Okrenuo sam se i izašao, jedva se uzdržavajući da nekoga ne gađam stolicom ili barem zalupim vrata. Na izlazu iz zgrade zastao sam i posmatrao kako skidaju glavni natpis, moj natpis. Shvatio sam da ću prsnuti od besa i na kraju ga iskaliti na prvom sirotom ljudskom biću na koje naletim. Vratio sam se i nogom razvalio vrata svoje kancelarije. Uplašena čistačica preneraženo me je gledala stiskajući metlu u rukama.

„De su stvari!“, povikao sam.

„Gospodine Juncele!“, odvrati ona nakon što je prepoznala svog bivšeg poslodavca.

„Gde su jebene stvari, ženo!?“

„N-ne znam, verovatno dole na recepciji“, odgovorila je uplašeno. „Oprostite, rekli su da čistim, ništa ja ne znam, samo slušam šta mi kažu“, nastavila je da jadikuje.

Okrenuo sam se i izašao bez reči.

„Stvari smo poslali na kućnu adresu, po nalogu gospodina Mekena“, saopštio mi je portir. Razmišljao sam o nekoliko različitih načina za nanošenje što veće štete, a onda sam uzeo telefon i pozvao svog advokata.

„Slušaj Aleksandre, stvar je hitna, u najmanju ruku“, ovo je drugi put u životu da sam ga oslovio po imenu.

„Da, da, shvatam. Već znam o čemu je reč, jutros sam obavesthen“, odgovorio mi je mirno.

„Nemoj mi reći da si i ti u ovome, medvede debeli!“, vrištao sam u slušalicu.

„Naravno da nisam, advokati iz Unlimited Optics obavestili su me o vašem slučaju. Suđenje je zakazano za dve nedelje. Postoje opcije, možete da se izborite sa ovim, iako situacija ne ide u vašu korist“, odgovorio je.

„Naravno da ću se izboriti, i ne samo to, ima da ih zakopam“, odvratih istog trenutka. „Pa ne mogu da mi otmu sva sredstva i

svih dvanaest poseda, iako sam prekršio sve zakone o proneveri koji postoje!“

Nakon kratkog sumiranja, prešao je na suštinu.

„Hmm, da. Međutim, pre nego što počnemo, postoji to pitanje mog uobičajenog honorara“, natuknuo je oprezno. „Obavešten sam da su vam svi računi zatvoreni, i da vam je ostao samo posed, a ja ne želim isplatu u vidu nameštaja“, dodao je.

„Ništa ne brini za to. Zar ti nisam oduvek plaćao na vreme i po dogovoru, ponekad i više od toga?“, upitao sam.

„Svakako Viktore, ali sada su se stvari promenile“, odvratio je.

„Jesu, ali ne toliko da ćeš ti ostati bez honorara. U najgorem slučaju, daću ti duplo kada povratim svoj novac“, ubeđivao sam ga.

„U redu, dođite sutra u moju kancelariju, porazgovaraćemo o vašim predlozima.“

„Sutra, Aleksandre? Ti znaš da to nije prihvatljivo. Treba mi rešenje, i treba mi još za juče!“, insistirao sam.

„Žao mi je, nisam u mogućnosti da se danas posvetim vašem slučaju danas“, odrezao mi je lagodno. Sigurno mu je Alan napunio džepove, i to dobro, a ovaj debeli medved zna sve o našim poslovima od samog početka, obogatio se zahvaljujući nama.

„Slobodno potražite drugo mišljenje ukoliko vam sutra ne odgovara“, dodao je bezobrazno.

„U redu je Aleksandre, sutra onda“, odgovorio sam i spustio slušalicu. Pozvao sam mog ličnog knjigovođu i saznao još loših vesti. Svi računi ispražnjeni i blokirani. Kada mi je izgovorio tu poganu reč, umalo se nisam onesvestio. „Bankrot“, rekao mi je, a ja nisam znao šta ću drugo nego da prekinem vezu.

Gospode! Ovo je do detalja planirano već neko vreme! Kako sam mogao da budem toliko slep? Mada to i nije bilo toliko nezamislivo s obzirom na to da ne silazim s kurvi i alkohola, već godinama. U kancelariju zalazim jedino ako kurvu greškom pošalju tamo umesto na kuću...

Ali zašto Alan? Od svih ljudi, na njega bih poslednjeg posumnjao da će mi zariti nož u leđa...

Možda je saznao, pomislio sam iznenada. Trebao mi je trenutak da se priberem i nastavim da hodam. Nemoguće da mu je rekla posle ovoliko godina. Pa to bi bilo prosto debilno! Kad je već odlučila da ostane sa njim, zašto bi upropastila tu vezu priznanjem da ga vara sa mnom praktično od njihovog venčanja. Zar je moguće da je sve vreme ćutao i smišljao kako da mi se osveti? To nije Alan koga ja znam...

Izenada sam s moje leve strane zaškripaše kočnice, ali nisam obratio previše pažnje na to sve dok nisam osetio snažan, tup udar. Odbacio me je sigurno pet metara. Džip, shvatio sam dok sam leteo kroz vazduh, i to s onim debelim ojačanjima s preda.

Kao da su mi spustili bleštavobeli čaršav preko očiju i uključili neku spravu koja vibrira i zuji pa mi je strpali u lobanju...

Slušao sam vozača tog fantomskog vozila kako se dere negde u daljini: „Jesi li živ, skote glupi, ćoravi!“ Činilo mi se da čujem kako mi žurno prilazi. Poželeo sam da mu opsujem majku i čitavu porodicu, ali mi je svest iskliznula iz glave kao sapun iz ruku...

PREČA POSLA

„Gospodine Juncele“, reče debela medicinska sestra. Izgledala je kao da je malopre ustala i zaboravila da očešlja raščupanu, loše ofarbanu, žućkastu kosu; glomaznih, mesnatih ruku i prstiju, zategnute kože, ličila je na gomilu parizera zarobljenog u ambalaži.

Obraćala se čoveku srednjih godina, uredne, kratko ošišane crne kose i pravilnih ali strogih crta lica, srednje visine i kilaže, koji je ležao u gipsi i zavojima, pokriven bolničkim ćebetom. Sporo je otvorio oči i pogledao oko sebe.

„Gospodine Juncele!“, ponovila je sestra, ovaj put glasnije.

„Šta koji...“, zausti on a onda zastade dok je tamnosmeđim očima zbunjeno zverao oko sebe. „Gde sam?“, upitao je zaustavljajući pogled na debeljuškastoj sestri.

„Imali ste saobraćajnu nezgodu, ali sada ste dobro“, odgovorila mu je. „Recite mi molim vas, koliko prstiju vidite?“, primakla mu je tri mala parizera ispred lica. On je čkiljio ka njima trenutak a onda dao tačan odgovor.

„Sećate li se šta se dogodilo?“, nastavila je sestra.

„Da“, rekao je mrzovoljno. „Neki idiot me je pregazio.“

„Sećanje je dobar znak. Pozvaću doktora“, reče sestra i izađe iz sobe zadržavajući smeh...

„Kako se osećate, gospodine Juncele?“, upitao me je doktor udubljen u karton koji je držao, uopšte ne obraćajući pažnju na mene.

Bio je sasvim sed, ali pravog i snažnog držanja. Mirno lice je bilo sasvim u neskladu sa netrpeljivim tonom kojim mi se obraćao.

„A šta ti misliš?“, odgovorio sam takođe netrpeljivo. „Možda je pametnije ti meni da kažeš, doco.“

„Hm, da“, promumlao je doktor. „Ovako stoje stvari, pored otvorenog preloma na butnoj kosti, preloma na devetom rebro s leve strane i dva prsta leve šake, sumnjamo na blagi potres mozga“, izdeklamovao je na brzinu, očekujući reakciju. Od svega što je nabrojao meni je do glave dopirala jedino činjenica da me je neko zaista pregazio kolima.

„Moraću i ja da nabavim džip.“

„Hm, da. Uveravam vas da situacija nije nimalo bezazlena. Ipak ništa ne brinite, u sigurnim ste rukama“, uveravao me je doktor uz usiljen osmeh.

Nasmešio sam se otužno i promumlao jedva čujno: „Kurva mi se smeškala jutros, baš tako.“

„Oprostite?“, upitao me je doktor zbunjeno.

„Pitam, šta sad ja da radim? Da ležim ovde?“

„Rekao bih da niste u stanju da se krećete, tako da... Međutim, potrebna mi je vaša pažnja u vezi s nečim drugim“, zastao je na trenutak i zakoračio ka meni značajno. „Bilo bi dobro da napravimo snimak pluća, prosto da odagnamo sumnje“, dodao je.

„Kakve sumnje?“, upitao sam hladno.

„Još je prerano za razgovor o dijagnozi, gospodine Juncele.“

„Viktor.“

„U redu, Viktore.“ Pročistio je grlo i pružio mi nešto što je ličilo na ugovor. Naježio sam se od samog pogleda na tih nekoliko uredno složenih papira.

„Molim vas potpišite ovde pa možemo da počnemo analize.“

„Moraću to da pročitam doco, poslednji put kada sam nešto potpisao, koštalo me je čitavo bogatstvo.“

„Da, da, svakako. Poslaću sestru da vas obiđe. Doviđenja.“

„Šta mu dođe Suspp. Tu. Pulmonis. Molim CT nalaz?“, upitao sam onu istu debelu sestru čim je ušla u moju sobu.

„Ne treba da se opterećujete stručnim frazama, dovoljno je da znate da je to samo skener. Ništa ne boli, ništa vas ne košta. Osiguranje sve pokriva“, odgovorila mi je netrpeljivo.

Posmatrao sam je neko vreme. Činilo mi se da joj moj pogled nimalo ne prija. Potpisao sam i pružio joj papire.

„Doći će po vas ubrzo i odvesti vas kuda treba. Ništa se ne sekirajte ako zaspate, to je sasvim normalno za nekoga u vašem stanju“, rekla je i izašla iz sobe.

Probudio sam se i shvatio da se sve oko mene blago trucka, iz prostog razloga što mi se krevet kreće. Pogledao sam oko sebe i sreo pogled nekog momka s masnom dugačakom kosom i minđušama u obe obrve i ušima. Da nije nosio bolničarsku uniformu, pomislio bih kao da je upravo došao s nekog lakšeg sektaškog obreda. Mladić mi se prijatno osmehnu i pritisnu dugme da pozove lift. Čekali smo ćutke.

„Momak, da te pitam“, rekao sam mirno a on se iznenađeno zagleda u mene. „Je l' idemo u pakao?“

Mladić mi se grohotom nasmeja pa reče: „Ma to ti je od lekova, mora da te kokaju samo tako, pogle' u kakvom si haosu, čoveče.“

„Nisi ni svestan koliko si u pravu“, odgovorio sam mu posmatrajući ga sažaljivo, posle čega sam sklopio oči i zaspao.

Probudilo me je zujanje u ušima i jarka svetlost koja mi je na trenutak prešla preko očiju. Pogledao sam oko sebe i ustanovio da ležim u nekoj plastičnoj tubi.

„Zatvorite oči kada vam kažem, molim“, začuo se glas iz zvučnika iznad moje glave.

„Bože, jesi li to ti?“ upitao sam šaljivo.

„Ne, samo još jedan radiolog“, odgovorio mi je glas dobroćudno.

„Zažmurite molim.“ Poslušao sam i svetlost mi još jednom pređe preko očiju.

„Udahnite duboko i zadržite dah sve dok vam ne kažem da ispraznite pluća.“ Strahovit bol mi je prostrujao kroz levu stranu grudi, rebrima nije prijalo to naglo širenje grudnog koša.

Svejedno, nepomično sam trpeo dok su mi graščiće znoja od muke izbijale po čelu.

Mašina je zujala i brujala stvarajući blago klaustrofobičan osećaj, ali i umirujući, na neki jeziv način.

Kada se brujanje prekinulo glas se opet začu: „Izdahnite molim.“

„Radije bih da ostanem živ još neko vreme, ako nemate ništa protiv“, odgovorio sam, zahvalan što bol jenjava.

Široka vrata su se otvorila i uđe onaj isti mladi sektaš, s jednim nasmejanim doktorom.

Lagano su me podigli i vratili na krevet koji je čekao u blizini. Nakon kratke vožnje nazad, našao sam se u poznatom okruženju. Napolju se već smrkavalo i još jednom sam bez previše razmišljanja zaspao. Spavao sam i budio se povremeno zatičući poneku sestru kako mi ubrizgava nešto u infuziju ili direktno u venu. Nije me bilo briga šta mi daju, znao sam samo da ću posle toga zaspati, a više od toga nisam ni mogao da poželim. Pitao sam se povremeno zašto mi se ne ide u ve-ce i kako to da uopšte nisam žedan i gladan iako pouzdano znam da ništa nisam popio čitav dan.

„Možda ću se sutra probuditi a sve će ovo biti samo ružan... ne lupetaj, Viktore“, prekinuo sam se u pola rečenice i nastavio da spavam.

Jutro nije donelo olakšanje, samo jače bolove i nevericu kada bih se setio šta se sve dogodilo juče. Olakšanje je pristizalo čim bi se neka od sestara pojavila s magičnim špricom u rukama. Posle još jednog dana talvog ciklusa, obradovao bih se čak i onoj parizer-sestri.

„Mogu li da dobijem svoj telefon?“, upitao sam jednu sestru.

„Imate vi preča posla, pametnije je da se odmarate, neće svet da pobegne za koji dan“, odgovorila mi je.

„Svet neće, ali pare hoće. Telefon, molim vas.“

Vratila se ubrzo s mojim telefonom. Baterija je bila prazna.

„Ima li ovde neki drugi telefon kojim mogu da se poslužim?“

„Ima u hodniku, ali vi ne možete do tamo.“

„Zaista je hitno, sve što imam visi mi o koncu“, bio sam uporan. Nakon kraćeg ubeđivanja donela mi je drugi mobilni telefon, ali sam shvatio da tu nemam broj svog advokata, a sve i da imam, ne bi se taj javio na neki nepoznati broj. Odustao sam, ali tek pošto sam ubedio sestru da se raspita ima li neko punjač za moj model telefona.

Sutradan se pojavio i doktor, i to sa osmehom na licu. Okačio ga je tamo kao da je neka slika – veoma loša slika.

„Šta je, doco, loše vesti?“, upitao sam.

„Ništa nije nerešivo, gospodine Juncele“, odgovorio je.

„Viktor“, insistirao sam.

„U redu, Viktore“, prihvatio je doktor.

„Dobro doktore, slušam“, rekao sam umorno i zevajući.

„Bojim se da imate tumor na plućima“, rekao mi je nakon što je zbacio osmeh s lica. Pošto sam ga samo tupo posmatrao, shvatio je to kao znak da treba da mi objasni. „Moramo da uradimo biopsiju da bismo znali tačno o čemu je reč.“

„Hm, čuo sam negde za taj izraz“, primetih zamišljeno.

„To je mali zahvat koji se radi kada je neophodan uzorak tog stranog tkiva“, objasnio je doktor.

„Ne, ipak nisam čuo.“

„Svejedno, doneo sam još papira za potpisivanje. Ovo bi trebalo uraditi što pre, ako me razumete“, reče i pruži mi još veću gomilu papira nego prošli put. „Još nešto, pošto nismo uspeli da pronađemo nikoga od vaših bližnjih, obratili smo se vašoj kancelariji. Gospodin“, zastao je da proveri svoje beleške, „Alen Meken bio je dovoljno ljubazan da ponudi svu materijalnu nadoknadu i pomoć ako uredba. Takođe vam je poslao tople pozdrave“, rekao je, očigledno zadovoljan što je preneo poruku pacijentu u teškom stanju, ispunivši za taj dan svoju kvotu besmislenih dobrih dela. Na pomen tog kletog imena osetio sam kako mi se obrve spajaju, a vilica i zdrava šaka stežu.

„U redu onda, ostavljam vas da pročitate. Poslaću sestru ubrzo. Doviđenja“, dodao je i izjurio dok se beli mantil vijorio za njim kao za nekim maskiranim super herojem.

„Idiot“, prokomentarisao sam za sebe i posvetio se čitanju.